

Час закручваць гайкі

Галоўны вынік прэзідэнцкіх выбараў — гэта прызнанне Аляксандрам Лукашэнкам і яго асяроддзем, што беларуская сістэма, у прынцыпе, нерэфармуемая.

Варта толькі злёгка зменшыць градус страху, і пачынаюцца сутаргі, якія могуць скончыцца адхіленнем дыктатара ад улады. Дзясяткі тысяч людзей, якія вечарам 19 снежня выйшлі на цэнтральны праспект сталіцы, пратэстуючы супраць фальсіфікацый выбараў, таму самае яскравае пацверджанне.

«Плошча» стала самай буйной акцыяй пратэсту за апошнія 5 гадоў. Яна стала ёй насуперак надвор'ю, палітычнай пасіўнасці насельніцтва, поспехам замежнай палітыкі рэжыму, нахабнай прапагандзе, а таксама звадам унутры апазіцыі.

Увечары 19 снежня стала відавочна, што людзі стаміліся ад Лукашэнкі настолькі, што нават абсалютна казачны «авось» можа іх мабілізаваць на пратэст.

Але не тысячы людзей на вуліцах Менску спалохалі Лукашэнку. Дакладней, не толькі яны.

Гульні ў лібералізм пакідаюць таксама сляды і ўнутры сістэмы. Па словах майго аднакурсніка, які працуе ў сур'ёзнай дзяржаўнай установе, каля 60 адсоткаў яго таварышаў па службе галасавалі супраць Лукашэнкі.

Тлумачэнне простае — дапёк.

Унутры сістэмы з'яўляюцца настолькі сур'ёзныя церці, што ў перадвыбарны вечар кіраўніца ЦВК Лідзія Ярмошына мусіла датэрмінова пакінуць эфір пралукашэнкаўскага АНТ, паколькі «малады журналіст» Сяргей Дарафееў

Галоўны вынік прэзідэнцкіх выбараў — гэта прызнанне Лукашэнкам, што беларуская сістэма нерэфармуемая.

Андрэй Пачобут — журналіст, грамадзкі актывіст, ляўрэат прэміі «ARCHE» «За сумленнае слова».

АНДРЭЙ ПАЧОБУТ

стаў сабе дазваляць шмат. І колькі такіх «дарафеевых» унутры сістэмы магло б яшчэ з’явіцца? Адладжаны, вернападдана пстрыкаючы ботамі механізм, гатовы выканаць любы загад, у такіх адліжна-ліберальных умовах хутка пакрыўся б іржой.

І фінал гісторыі СССР дазваляе без адмысловай працы абмаляваць будучыню, якая чакае дыктатара і яго асяроддзе. Таму «беларускую адлігу» вырашылі секчы на пні.

Ақурат таму наступілі паказальныя жорсткія рэпрэсіі.

Вось цяпер столькі ляманту — вокны разбілі, дзверы падрапалі... і г. д. Бо для таго, каб пакараць вінаватых у пашкоджанні дзвярэй і вокнаў Дома ўрада, зусім не абавязкова наладжваць перад тэлекамерамі ўсяго свету паказальную крываваю лазню з удзелам найбольш адвязаных мардаваротаў з сілавых ведамстваў.

Лукашэнку і яго асяроддзю патрэбная была падстава для таго, каб разграміць апазіцыю і даць грамадству ясны сігнал: рышнецеся — дастанеце па мордзе!

Ақурат таму так жорстка білі Андрэя Саннікава і Уладзіміра Някляева. Таму зламалі Яраслава Раманчука, прымусіўшы яго чытаць пакаянны ліст у духу класікі падобнага жанру, датаванай 1937 годам.

Рэформы немагчымыя, застаецца толькі гвалт, прыніжэнне, страх...